

paa Frivillighedens Basis — Private i smaa Aaar at fikke deres Alderdom gjennem dette Livrentesystem. Det ærede Medlem er dernæst — ogsaa dette foreligger offentlig — kommet i en directe Forbindelse med den Anstalt, der her i Landet repræsenterer hele Livrenteideen, og dette har, maaffee ham ubevidst, udøvet en stærk Indflydelse paa ham og yderligere bestyret hos ham den Hæderlighed og Beundring, han nu nærer for Livrenter, og som han for enhver Priis vil tvinge os Andre til at dele. Der er idag henpeget paa, at Livrenteideen ikke foreligger for os første Gang i dette Forslag, men at vi allerede have faaet et andet, hvort Livrenterne ligeledes spiller en Rolle. Na, vi have faaet et andet, og jeg vil sige om dette andet Forslag, at det paa en ret behændig og snild Maade har lukket Døren op for det videre gaende Forslag, der nu ligger for. Jeg veed ikke, hvor megen Andeel det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds har i det Forslag, som er udgaaet fra Theatercommissionen, men det veed jeg, at dette Forslag, idet det fremstiller sig for os med en Plan til Livrenter, vel udtaler selve Ordet, men i et Form, der er ganske væsentlig forskjellig fra den, hvormed her er Tale. I Theaterloven er Systemet dette: at etablere ved Siden af den aarlige Gage en aarlig Opsamling, der efter et vist Antal Aar fremtræder som en yderligere Fordeel for den, der har modtaget Gagen. Her derimod er der Tale om at tage en Deel af den forudgivne Gage og henlægge den til Livrente. Det er een meget væsentlig Forskjel. En anden, ikke mindre Forskjel er den, at efter Theaterlovforslaget skal den, som har tjent i 5 eller 10 Aar, og hvis Contract udløber, være berettiget til at nyde enten Livrenten eller Capitalen. Her falder dette Valg derimod væk. Der bliver kun Tale om en Nydelse af Livrente, og denne Nydelse af Livrente er tilmed udsat i en saa lang Række Aar, at det er indlysende, at forholdsviis et langt mindre Antal af de Embedsmænd, hvormed vi her beskæftige os, vil faae noget Udbytte af Opsamlingen end blandt de Mænd, som maatte blive ansatte efter den nye Ordning ved det kongelige Theater. Men efterat vi saaledes

foreløbig og i en mildere Form vare bleve lidt fortrolige med Livrentetaanken, kommer det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds, tager med temmelig voldsom og haard Haand og spærret Gabet op paa os og putter os denne Patentmedicin ned i Halsen. Vi skulle nyde den, eller rettere: Embedsmændene skulle nyde den, de kunne ikke slippe. Der er ikke her længere Tale om Frivillighed af nogenombestemt Art; der etableres en ligesvem Dvang, som Alle skulle være undergivne. Det er for heroff en Guur. — Det Udgangspunkt, hvorfra det ærede Medlem er kommet til dette Forslag, er, at Gagerne her i Danmark skulle for Embedsmændene i det Hele taget være for høie. Jeg bestrider, at der nogeninde er ført Noget, der ligner et Beviis for dette. Nu indrømmer jeg villig, at der ikke her i vore Forhandlinger kan være Tale om for hver enkelt Ytring af den Art at føre et omstændeligt Beviis, ledsaget af statistiske Data, der ere tilfiede imod al mulig Indsigelse; men der kan dog gives noget mere end en blot og bar Genvitsning til Lande som Sverig, Belgien, Preussen og Frankrig. Jeg tror ikke, naar man gaaer disse Landes Lønninger igjennem i det Hele og Store, at man da kan sige, at Lønningerne i det Hele ere lavere end de, vi have her i Danmark. (Fenger: Jo!) Jeg tror det ikke. Jeg veed i alt Fald, at der er en Ting, som man maa tage med i den hele Beregning, og det er det paagældende Lands hele Bestaanden, den almindelige Velhavenhed eller fattigdom eller Rigdom, som gjør sig gjældende hos Befolkningen, de almindelige Livsvilkaar, saaledes som de raade indenfor Landets Grændser. Det kan kun meget lidt nytte mig, om man f. Ex. kan sige til mig: „See til hin Embedsmand nede paa Sicilien, han kan leve for 800 Francs om Aaret“; thi paa Sicilien ere efter al Sandsynlighed Livsforholdene færre og tillige billigere i Priis end her oppe i Norden, saa det er meget urigtigt at slutte, at, fordi man kan leve for 800 Francs om Aaret som Embedsmand paa Sicilien, skulde man kunne leve for det Samme heroppe. Men dernæst siger jeg, at disse Lande, som saaledes tages for til Sammenligning, ere ingenlunde Mønstre, og navnlig er i alt Fald